

d ů v o d ů:

Když nižší stolice zjistily, že se po prozatímním povolení pořádání býčích zápasů poměry změnilly tím, že veřejnost, byvši o záměru těchto zápasů reklamou (plakáty) vyrozuměna, zahájila proti jich pořádání ostrou kampaň, a když z toho policejní úřad ve svém konečném vyřízení vyvodil úsudek, že byla na snadě objektivně odůvodněná obava, že pořádáním zápasů bude veřejný pořádek ohrožen, že dojde k výtržnostem, jest tím celý případ vyřízen, neboť policejní úřad, jehož povinností jest udržovati veřejný pořádek, nemůže dopustiti nic, čím by pořádek ten byl porušen, a musí se za tím účelem chápati i opatření profylaktických, a tak to bylo nejen jeho právem, nýbrž dokonce i povinností, tyto dřív předběžně povolené zápasy nyní zakázati. To jest ustálená policejní praxe, neboť jest veřejně známo, že jest policie nucena často různá veřejná uspořádání, průvody, schůze, slavnosti a pod., třeba již povolené, z důvodů veřejného pořádku zakázati a povolení odvolati, aniž mohou pořadatelé žádati náklady vynaložené v mezičasi na přípravu podniku. Každé takové povolení uděluje se pod samozřejmou, byť i nevyslovenou klausulí rebus sic stantibus, a to platí samozřejmě, ba ještě tím spíše i při povolení pouze prozatímním, kde strana již jeho vyslovenou prozatímností jest varována, by na jeho nezměnitelnost nespolehala a byla si vědoma, že, uvádí-li se v útraty, uvádí se v ně na své riziko. Žádá-li dovolání, by o tom, zda za daných okolností byla skutečně podnikem ohrožena veřejná bezpečnost, slyšení byli svědci ve sporu o tom vedení, sluší mu odvětit, že je to úsudek, jenž nenáleží svědkům, nýbrž náležel policejnímu úřadu, jenž ho skutečně vyvodil, což ani přezkumu soudu nepodléhá, ježto policejní úřad při hájení veřejného pořádku může a musí se dáti vésti jen svým vlastním úsudkem a nemůže bráti v počet i možný odchylný úsudek jiných úřadů, jež z té neb oné příčiny s věcí se později budou zabývati. Nelze tedy mluvit o nezákonném výkonu moci veřejné ve smyslu § 92 úst. list., takže schází už objektivní skutková povaha potřebná k žalobcovu nároku na náhradu škody, a netřeba se tedy otázkou skutkové povahy subjektivní t. j. otázkou zavinění příslušných orgánů policejního úřadu vůbec zabývati. O případě, jak by se věc měla, kdyby se poměry v mezičasi byly nezměnily, a konečný zákaz podniku původně povoleného spočíval jen na změně názorů policejního orgánu, netřeba zde vůbec uvažovati.

Čís. 9427.

Bylo-li v tržové smlouvě, již byl prodán rolnický nedíl, výslovně ustanoveno, že smlouva pozbude platnosti, jestliže ji Státní pozemkový úřad neschválí, a bylo-li napotom odepřeno schválení Státního pozemkového úřadu, drží kupitel, jenž se na nedíl nastěhoval a v držbu ho ujal, nedíl neoprávněně a jest prodatel oprávněn domáhati se na něm vyklizení a odevzdání nedílu. K odepření schválení nevyžaduje se usnesení správního výboru Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1929, Rv I 1607/29.)

V tržové smlouvě, již prodali žalobci svůj rolnický nedíl žalovaným, bylo ustanoveno, že smlouva pozbude platnosti, jestliže ji Státní pozemkový úřad neschválí. Ježto Státní pozemkový úřad napotom tržovou smlouvu neschválil, domáhali se žalobci na žalovaných, by veškeré pozemky patřící k rolnickému nedílu vyklidili a žalobcům odevzdali. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, opřené o dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., není opodstatněno. Podle § 37 přídělového zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. může býti rolnický nedíl zcizen jen se svolením Státního pozemkového úřadu. V tržové smlouvě ze dne 24. dubna 1927, kterou žalobci prodali svůj rolnický nedíl žalovaným, bylo výslovně ustanoveno, že smlouva pozbude platnosti, jestliže ji Státní pozemkový úřad neschválí. Jest zjištěno, že Státní pozemkový úřad výměrem ze dne 14. září 1927 odepřel schváliti uvedenou smlouvu. Nemá v zákoně opory tvrzení, že k odepření schválení bylo třeba souhlasu správního výboru Státního pozemkového úřadu (zákon ze dne 11. června 1919 čís. 330 sb. z. a n.). Hledíc k uvedenému ustanovení zákona (§ 37 přídělového zákona) a k výhradě do smlouvy pojaté nenabyla kupní smlouva ze dne 24. dubna 1927 platnosti a žalovaní, kteří se na základě této smlouvy na nedíl nastěhovali a jej v držbu ujali, drží nedíl bez důvodu, neoprávněně, a žalobci se právem na nich domáhají vyklizení a odevzdání nedílu. Uznáv takto, odvolací soud nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Na věci by se nic neměnilo, i kdyby bylo pravdou, že žalobkyně Alžběta Z-ová, což popřela, ke smlouvě jako spoluprodávatelka přistoupila, neboť jest zjištěno, že Státní pozemkový úřad neodepřel smlouvu schváliti jen proto, že Z-ová kupní smlouvu podepsati odepřela a se proti schválení jejímu ohradila, nýbrž i proto, že ani jinak, pro nedostatek podmínek § 37 přídělového zákona, nebylo lze smlouvu schváliti.

Čís. 9428.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162. ř. zák.).

Ten, kdo koupil automobil za účelem provozování autodopravy, není sprostěn ručení ani podle § 1 (3) ani podle § 1 (4) zák., třebaže si prodatel vyhradil vlastnictví k autu až do úplného zapravení kupní ceny, jen když se zavázal vydati kupiteli auto za účelem provozování autodopravy, vyhradiv si toliko právo odvolati půjčování auta za jistých předpokladů. Lhostejno, že se auto mělo dávat po jeho užití denně do úschovy prodatel, a že mu řidič auta odváděl výtěžek k úhradě zbytku kupní ceny za auto.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1929, Rv II 161/29.)